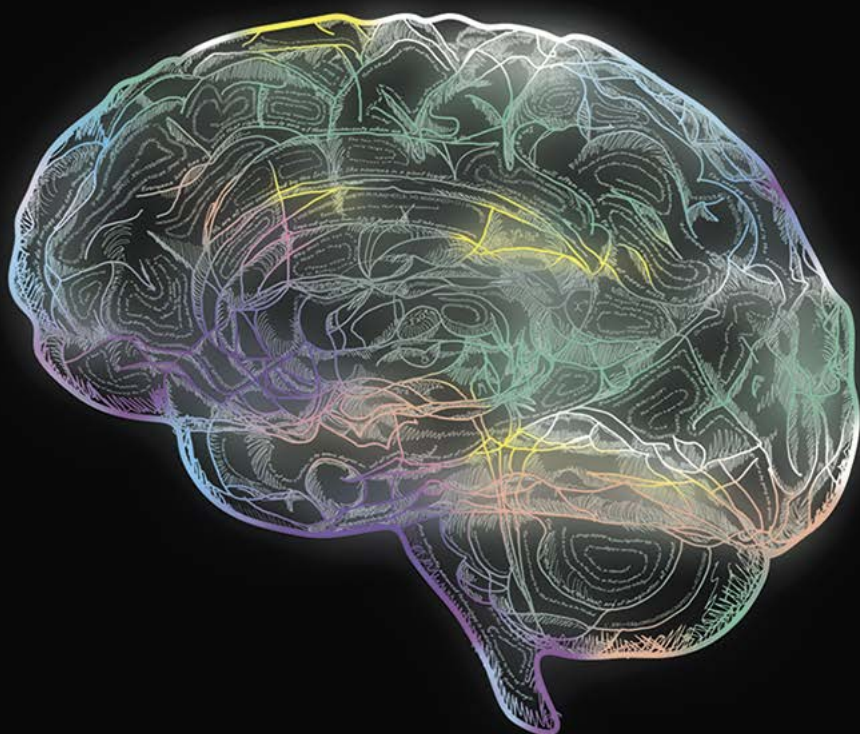
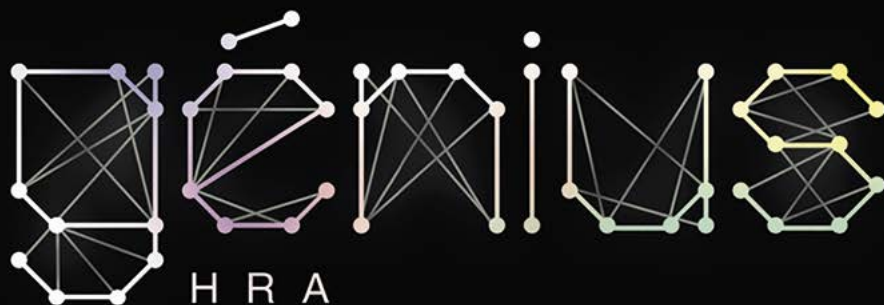

„Nečekejte, až se tahle kniha stane kultovní klasikou,
přečtěte si ji hned.“

—JAMES PATTERSON

LEOPOLDO GOUT

Génius – Hra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

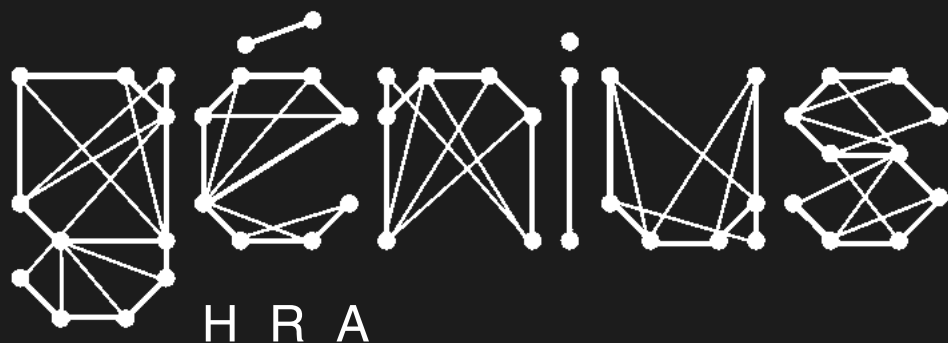

Leopoldo Gout
Génius – hra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

LEOPOLDO GOUT

Pro Ines Celestii, Leopolda Valeria a Caitlin:

Los amores de mi vida.

Od: Rex_n_effex@doupe_revolute.com

Předmět: Vítej na palubě

Albert Einstein kdysi prohlásil: „Pravým důkazem inteligence nejsou vědomosti, ale představivost.“

Měl pravdu. Lidi, které znám, měli vždycky v rukávu trumf v podobě kreativity. A věk je nikdy nezastavil. Kimu Ungyongovi bylo osm let, když studoval v NASA astrofyziku. Taylor Wilson postavil fúzní reaktor ve čtrnácti. Síla, co?

Moje maličkost napsala počítačový program, který jediným kliknutím najde pohřešovanou osobu. A to mi ještě nebylo dvacet.

Říkají o nás, že jsme „neobyčejní“, ale přesto jsme jako ty. Chodíme do kina, hádáme se s rodiči, dovedeme se po uši zamilovat a litujeme, že nám to nejde drobátko líp na skateboardu. Akorát k tomu všemu máme mozek, kterému bílé pláště říkají „organický počítač“. Sami jsme si to nevybrali, zkrátka je to tak.

A víš, co je na tom nejlepší? Všichni ostatní nás odepsali. Ještě před dvaceti lety by po mně a mých kamarádech neštěkl pes. Po mně, protože jsem z chudé rodiny, po nich, protože pocházejí z míst, která jsou každému ukradená nebo je lidi nenávidí. Jenže teď máme technologii a ta nám dává křídla.

Posaď mě k počítači a napíšu každý program, o kterém se ti kdy snilo. Dej kámoši Tundemu součástky z hodinek a postaví funkční mobil. Kámoška, co se jí říká Barevná vlčice, zase vyřeší jakýkoli problém.

Svět, v němž vyrostli naši rodiče, je tentam. Stará pravidla jsme zahodili. Budoucnost tvoříme my. My jsme otcové zakladatelé. Zaříd' nám dost rychlý internet a kuřecí křidýlka v medu a česneku a napravíme svět.

Ty opravdu zajímavé věci si nechám až na později. Měl jsem chvilku čas, tak jsem ti chtěl napsat aspoň tohle. Abys věděl, proč mám na webu status Běžím o život.

Víš, když se kácí les, lítají třísky. A máš lidi, co třísky z duše nenávidí. Někteří z nich bohužel mají tasery a právě teď nahánějí mě a mé kámoše po světě. A to je z našich problémů ještě ten nejmenší.

Revoluce už je tu. Vítej na palubě. Jo, a připrav se, že budeš utíkat.

Zatím,

Rex Huerta

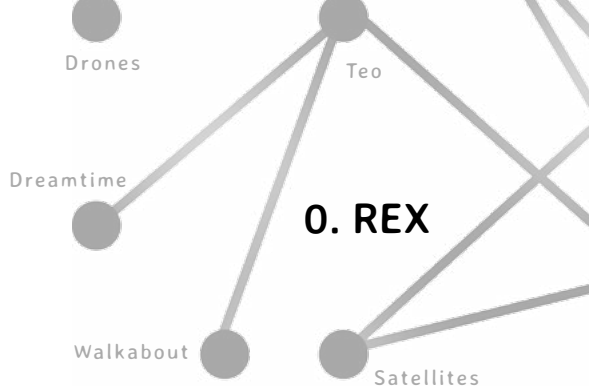
*Každá dostatečně pokročilá technologie
je k nerozeznání od kouzel.*

ARTHUR C. CLARKE, *PROFILY BUDOUCNOSTI* (1961)

PROLOG
ZMIZENÍ

Ta noc, kdy Teo zmizel, začala jako každá jiná.

Seděl jsem u stolu a snažil se dodělat pár projektů, než na mě padne únava, když vtom se otevřely vchodové dveře. Panty byly rezavé a skřípaly, jako když se přejede nehtem po talíři. Máma mě už dávno prosila, abych je namazal, ale to by nedávalo smysl. Ty panty jsme měli místo alarmu.

Samotné zaskřípění dveří by mě normálně vůbec nevyvedlo z míry.

Chodila k nám spousta lidí. Někdy dokonce ještě před snídaní. Ale teď bylo těsně před půlnocí a celé město spalo.

Všude byl klid.

Okamžik trvalo, než se mě plíživě zmocnil strach.

Zhasl jsem stolní lampičku a nahlédl do chodby k ložnici rodičů. Oba spali, schoulení k sobě, a táta chrápal.

Teovy dveře byly zavřené, a on je zavíral, jen když šel spát.

Tak kdo tedy otevřel ty vstupní dveře?

Zaklonil jsem se v židli, abych viděl za roh, směrem k přední části domu. V přítomí nebylo skoro nic vidět.

Očima jsem propátrával místnost, a jak jsem přivykal tmě, začal jsem rozeznávat obrysy. Gauč. Televize na stolku. Nic neobvyklého...

„Jsi to ty, strejdo Bobby?“ zeptal jsem se pokud možno potichu.

Nic.

Strýček Bobby (nebyl to můj opravdový strýc) se u nás občas zjevil dočista namol. A když byl opilý, prozpěvoval si mexické písničky, *corridos*, z plných plic a s těžkým gringovským přízvukem. Podle mě byl hluboko uvnitř meximorf a věřil, že má v sobě Mexičana, který se snaží prodrat ven. S tátou si rozuměl, protože oba Mexiko chápali. Bylo zábavné je sledovat, jak poznávají stovky stromů a rostlin podle jejich „léčivých“ schopností (to jest podle obsahu alkoholu).

Táta prohlašoval: „Věděl jsi, že v Evropě plesnivou kukuřici vyhazují? No vážně! V Mexiku je *huitlacoche* jako kaviár!“ A strejda Bobby jen souhlasně přikyvoval.

Jenže strejda Bobby nikdy nechodil takhle pozdě.

V tu chvíli se mi sevřelo srdce.

Tak jo. Dobře. Tohle zvládneš. Jdi vzbudit tátu.

Rukama jsem horečně hledal na stole něco na obranu. Namhmatl jsem šroubovák. Sice mrňavý, ale nic lepšího jsem neměl.

Raz... dva... a nic.

Vstal jsem a vyplížil se do obývacího, připraven z plných plic zavřeštět, levou ruku zařátou v pěst, a –

Byl to Teo.

Rázem se mi ulevilo. Ale pak jsem se rozčílil.

„Vyděsil jsi mě, málem jsem se –“

Teo si přiložil prst na pusku a umlčel mě. Vykoukl z okna, jako by chtěl ze tmy něco vyčíst, a pak řekl: „Jdi k sobě, zavři se tam a zůstaň tam do rána. Za žádnou cenu nevycházej z pokoje.“

„Jak to myslíš? Proč?“

„Odcházím, Rexi. Nechci, aby to máma s tátou věděli.“

„Kam?“

„Na výpravu.“

Byl jsem zmatený. „Na výpravu? Co to říkáš? A kdy se vrátíš?“

„Nikdy.“

Měl jsem se zeptat, co se stalo, ale nezeptal.

Byl jsem dočista zcepenělý, nedostal jsem ze sebe ani slovo.

Teo mě zavedl do pokoje, posadil mě na postel a já se zamračil. „Nechci, aby se o mě naši báli. Nic se neděje. Zvládnou to.“

„Já to nechápu. Proč se nevrátíš?“

Teo jen hleděl do tmy. „Blíží se něco velkého a já toho chci být součástí.“ Pak se mi podíval zpříma do očí a dodal: „Svět se změní, bráško. Všichni budeme muset změnit defaultní nastavení a já jen doufám, že na to všechny dokážu včas upozornit. Tak ahoj, Rexi.“

„A co máma s tátou?“

„Dohlídni mi tu na ně.“ Teo vstal.

„Počkej! Já tomu nerozumím. Proč to děláš?“

„Protože musím.“

Pak odešel.

Dveře naposled vrzly a pak bylo ticho. Podíval jsem se oknem ven a hledal ve tmě Tea, ale nic jsem neviděl.

Byl jsem ospalý. Zmatený. A vyděšený.

Tolik jsem se bál, že jsem se nedokázal pohnout.

Pak jsem prostě usnul.

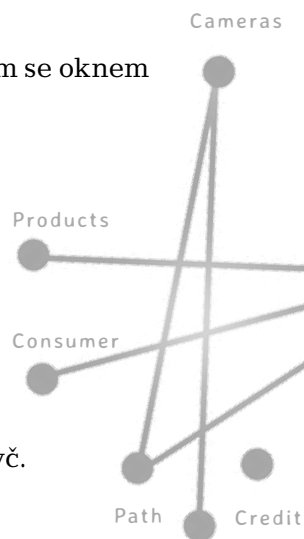
0.1

Druhý den ráno mě ani nepřekvapilo, že je vážně pryč.

To slovo: *nikdy*.

Nic horšího nikdo jaktěživ neslyšel.

Teovo tajemné zmizení bolelo. Hluboko uvnitř, jako bodnutí nožem. A nadcházející dny naplnil strach, obavy a hrůza. Hrůza, protože kdybychom zavolali policii, všichni by se dozvěděli, jak je to s občanstvím mých rodičů, a kdybychom ji nezavolali, znamenalo by to, že jsme pátrání po bratrovi tak nějak vzdali.

Donekonečna jsme to rozebírali, hodiny odtikávaly minutu za minutou a my se nakonec rozhodli, že policii přece jen zavolat musíme. Dělali, co mohli, ale bez důkazů o zločinu Tea nakonec odepsali jako uprchlíka. A tím to pro ně haslo. Bylo nám jasné, že i přes mírný přístup Kalifornie k nelegálním přistěhovalcům už policii znovu volat nemůžeme.

Ale je úžasné, jak rychle si člověk na leccos zvykne. I na takhle mučivé trápení.

Bolest se nakonec proměnila v otupělost a pak v slzy. Od každého jídla máma vstávala, odcházela do ložnice a polykala přitom slzy. Všechno, co uvařila, bylo mdlé, jako by její slzy vymyly z jídla veškerou chuť. A to vařila moc ráda. Pracovala v thajské restauraci pár ulic od nás a o víkendech s oblibou vytvářela neuvěřitelné švédské stoly, prohýbající se pokrmy jako *chim chim*, *chiles en nogada*, *panang gai* a *papatzules*. Ale to je pryč.

Zhoršilo se to natolik, že už jsem se nenajedl ani já s tátou. Seděli jsme a poslouchali mámin pláč, až to táta nevydržel, odstrčil židli a tichounce zaklepal na dveře ložnice.

Až do rána nevyšli ven.

Uložil jsem se pak do postele, častěji jsem však usnul u stolu s hlavou na klávesnici a nedojedenou sušenkou v ruce.

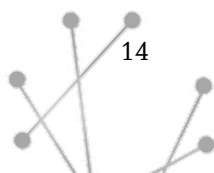
Všichni znají obvyklé fáze smutku.

První přišlo popírání.

Seděli jsme kolem telefonu přesvědčení, že co nevidět zazvoní. Že se ze sluchátka ozve Teo, zasměje se a omluví se, že nám nadělal tolik starostí. Pak řekne, že se vrátí domů, že má za sebou bláznivé dobrodružství a už se nemůže dočkat, až nám o něm bude vypravovat.

Popírání rychle přešlo v hněv.

Neustále jsem si v hlavě přehrával nedávné interakce s Teem. Nebyly dvakrát příjemné. Poslední měsíce byly prodchnuté nepřátelstvím a zklamáním. Kvůli politickému hackování prošel na

fakultě celou řadou drtivých, zdoluhavých bojů a nakonec odešel. Zahořkl, vykašlal se i na biologii a veškerý čas trávil na fórech, kde se scházejí političtí hackeři a anarchisté. Zapojil se do radiální skupiny hackerů, která si říká Terminal. Byla to pochybná parta. Podnikali útoky na webové stránky nadnárodních korporací a totalitních režimů, vyřazovali je z provozu nebo měnili jejich obsah. Ale Teo je bránil, že prý dávají moc bezbranným a aspoň něčeho dosáhnou.

„Ano, jenže ničeho dobrého,“ namítal jsem na to vždycky.

„To jen tak vypadá,“ odpovídal.

Na rozdíl od Teova vzteku se ten náš hněv rozptýlil. Nedomálovali jsme ho nenávidět dlouho. Trvalo to několik měsíců, nakonec však máma s tátou ten smutek přetavili v jakési otupělé smíření.

Táta se ze všech sil pustil do práce ve vinařství, dřel jako kůň v lisovně. Měl tam všechno na starosti, protože měl skvělý nos. Občas jsem vtipkoval, že ucítí aroma hroznů, ještě když je vinná réva pouhou sazeničkou. On však neusínal na vavřínech, a když ho povýšili, pracoval víc než všichni okolo.

Máma vybudovala v Teově pokoji svatyni. Nic velkého, připomínalo to spíš křížky, co člověk tu a tam vidí u silnice, kde někdo narazil do stromu nebo při návratu z večírku převrátil auto na střechu.

Ten pomníček o Teovi vypovídal víc, než si on sám kdy přiznal.

Fotku, kterou sem máma dala, míval ze všech svých fotek nejmíň rád. Vypadal na ní hubený, měl podivné vlasy (a Teo svým vlasům věnoval nemalou péči) a usmíval se tak nějak nakřivo. Byla to zkrátka „momentka“, jak se říká, a přestože na ní nebylo patrné, jak se Teo dovedl vyšvihnout, zachycovala, jaký doopravdy byl. Pod všemi těmi detaily, na něž tolik dbal, byl jeden z nás. Chtěl, aby ho lidi měli rádi, chtěl mezi ně patřit.

Asi osm měsíců po Teově zmizení se začalo vypařovat i jeho jméno.

Brzo už to nebylo Teo tohle nebo tamto, ale „tvůj bratr“ nebo „náš syn“.

Na pomníček sedal prach.

Táta s mámou si každý svým vlastním způsobem zvykli na skutečnost, že Teo je nadobro pryč, že se nikdy nevrátí a naše rodina je v troskách.

Jenže já ne.

Jistě, mlelo se to ve mně všechno úplně stejně.

V noci mi to nedalo spát, ležel jsem a v duchu smlouval. Nabízel jsem absurdní řešení – sebe za Tea kupříkladu – všem vyšším mocím, které mi jen přišly na mysl. Samá lepší nabídka. Žádná z těch mocí ji však nepřijala.

Tahle fáze mi dlouho nevydržela.

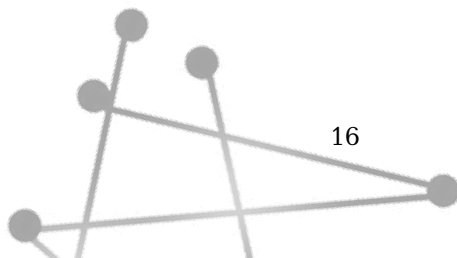
Deprese udeřila náhle a tvrdě. Skoro mě položila.

Hluboká prázdnota, jako když na nebi schází měsíc.

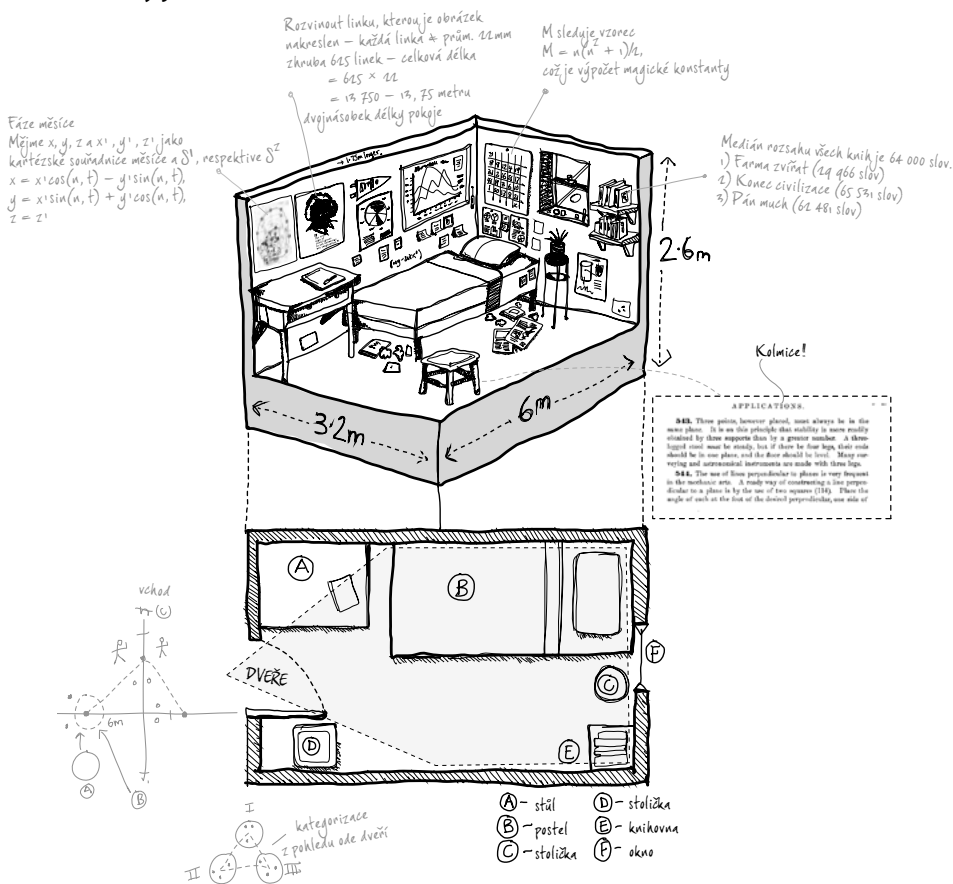
Vztekal jsem se, smutnil, ale ani na chvíli jsem to nevzdal.

Kolečka se mi v hlavě neustále točila. Zkoumal jsem každický centimetr Teova pokoje, protože jsem byl přesvědčený, že po sobě musel zanechat nějakou stopu. Prošel jsem všechny knihy, prohlédl koberec, podíval se pod něj, prohledal jsem stůl i všechny drobnosti.

Testoval jsem vlákna. Měřil světlo. Dokonce jsem trianguloval polohu všech předmětů v místnosti – od ponožky pod postelí až po kuličku v odsávacím průduchu – a projel je párovacím programem.

Tady je náčrt:

Nákres Teova pokoje

Cokoli jsem vyzkoušel, každý test, který jsem provedl, všechno dopadlo stejně. Nic.

Žádná stopa, žádné řešení.

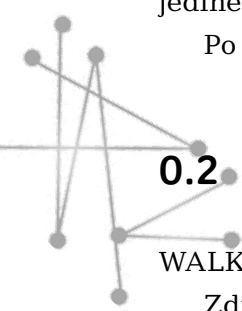
Teď když byl Teo pryč, svět byl temnější, možností ubylo. Ale přestože všechny naše plány a všechny naše sny o objevitelských výpravách působily dětinsky a vzdáleně, nikdy jsem je nepustil z hlavy. Že se můj svět smrskl, ještě neznamenal, že budu nečinně sedět. Ne, posbíral jsem všechnu bolest a všechen vztek a zklamání a smutek a něco s nimi udělal.

Jednoho dne jsem začal psát kód a nepřestal jsem.

Plynuly dny a týdny.

Jedl jsem u počítače. Pil jsem jenom kávu. Občas jsem si došel na záchod nebo si rychle zdříml, ale jinak jsem pracoval bez jediné přestávky.

Po dvou měsících se zrodil WALKABOUT.

0.2

WALKABOUT byl ten nejsložitější program, který jsem napsal.

Zdroják tak složitý, že jsem sám nevěděl, jak jsem ho dal dohromady. Tak šílený, že se dal pořádně rozběhat leda na kvantovém počítači, tedy na přístroji, který pracuje na kvantové úrovni. Ta nejostřejší technologická špička. Počítač, který běží desetmiliardkrát rychleji než laptop, co máš na stole. Takový se nevidí každý den.

WALKABOUT byl zkrátka a dobře mystický.

Jo, drobátko přeháním, ale fakt jen trochu.

V kultuře Austrálců neboli Aboridžinců je tradicí, že se mladí muži vypraví do divočiny a musí o samotě přežít až půl roku. Tomu se říká Walkabout.

Je to zkouška dospělosti.

Je to pauza, únik z normálnosti. Čas vymezený k úvahám o tom, co chceš v životě dokázat, čím chceš být.

A je to taky posvátný obřad, při němž se adept může přenést i na duchovnějši úroveň, do stavu, kterému se říká čas snění. Přítomnost se tu prolíná s minulostí a budoucností. V čase snění můžeš navštívit své předky a skrze ně najít odpovědi na všechny otázky života.

Když Teo odcházel, řekl mi, že má před sebou výpravu na zkušenou.

Já ho hodlal najít s pomocí digitálního ekvivalentu času snění.

Myšlenka programu byla jednoduchá: Každý den, každou hodinu tě nahrává kamera. Když zrovna není v koutě pokoje, kde právě vysedáváš, určitě číhá na střeše benzinky, kolem které jsi teď prošel.

Kamery jsou v obchodech.

Jsou v nákupních centrech, na letištích, dokonce i na nádražích.

Jsou zabudované v telefonech a počítačích.

A co víc, jsou i na obloze: v družicích a dronech.

Pokud nežiješ hluboko v lesích nebo v batysféře na dně oceánu, někdo tě sleduje, a nejspíš je takových lidí spousta. Krucinál, dokonce i hluboko v lesích nebo na dně oceánu tě člověk najde, když hodně chce.

A víš ty co? Je hromada lidí a programů, co se na záznamy z těch kamer dívá. Sledují, kam jsi šel, s kým ses potkal, co jsi dělal, a hlavně *co máš v plánu dělat*. Prediktivní analýza. Digitální prozíravost. Elektronické Kassandry. Je jednadvacáté století, příteli. Pochopitelně tě někdo sleduje.

A teď něco, co nečekáš: WALKABOUT funguje jinak.

Jistě, pohybuje se po hlavních linkách a tu a tam se nějakou tou kamerou podívá.

Ale nestojí na technologii.

Jejím základem jsou data.

Chceš někoho najít? Nezapývej se pozicemi a mapami.

Zabývej se tím, co si dotyčný koupil.

Zabývej se tím, co jedl.

Jsme spotřebitelé v konzumním světě. Člověk si ani neodsokčí, aby přitom nezakopl o deset značek a produktů.

Jen si to zkus.

Zkus ujít pět metrů a nepotkat přitom něco, co sis koupil. Nepovede se ti to, leda bys žil v lese.

Všichni za sebou necháváme cestičku z drobků v podobě výrobků.

Ať je Teo kdekoli, potíž s jeho hledáním bude v tom, že se nebude chtít nechat najít. Ví, že za ním zůstávají datové stopy. A bude se je snažit skrývat. Bude se pokoušet setřít své digitální otisky. Ale jestli se po vzoru domorodců neusadil někde v jeskyni, pár stop se určitě najde.

Výběr Teových oblíbených věcí:

Kapely: M83, Nozinja, Grimes, Jessie Ware, Blood Orange, Crystal Castles, Trust, mind.in.a.box, Frank Ocean, Death Grips

Značky/produkty: Fred Perry, Zeiss, Band of Outsiders, Oculus Rift, 3D Robotics, Apple, Touch Wood

Knihy: *Digitál jako hybatel společenské změny* od Jennifer Earlové a Katriny Kimportové, *Sněžná havárie* od Neala Stephensona, *Nádherný život* od Steohena Jaye Goulda, *Temná věc* od Jamese Alfreda Ahoa, *Ironie svobody slova* od Owena M. Fisse a *Hříšníci* od Pat Cadiganové.

A najde je právě WALKABOUT.

Jakmile ho spustím, je Teo v podstatě nalezený.

Problém je, že ke spuštění je potřeba kvantový počítač, a funkčních kvantových počítačů existuje jen šest. Abych rozchodil WALKABOUT a našel Tea, budu se muset vypravit do Moskvy, Paříže, Toronta, Buenos Aires, Sydney nebo Bostonu.

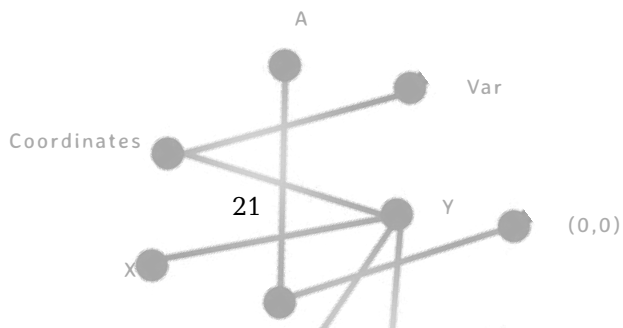
K žádnému z nich to není ze Santa Cruz zrovna blízko.

Žádný z nich se nedá hacknout online.

Jenže já byl odhodlaný.

Seženu kvantový počítač.

Ale jak?

ČÁST PRVNÍ
POZVÁNÍ

1. REX

The cloud

Biotech

6 DNÍ, 7 HODIN A 39 MINUT DO HODINY H

Tunde: Děje se něco velkého, přátelé.

Zpráva od nejlepšího kámoše Tundeho mi na telefonu vyskočila v úterý ve 3.01 ráno.

Přečetl jsem si ji až o dvě hodiny později a tou dobou už měl spadlý systém.

Žádné e-maily. Žádné zprávy. Žádné hovory.

A tak jsem si musel okusovat nehty, dokud se zase nepřipojí. A upřímně, vzhledem k technice, se kterou pracuje, to mohlo trvat dost dlouho. Nejspíš několik hodin.

Jenže když Tunde řekne, že se děje něco velkého, rozhodně nepřehání.

A já se nemohl dočkat, až uslyším, co to je.

No nic, jak jsem říkal, bylo úterý a to znamenalo vstát v pět, aby mě táta mohl cestou do práce vysadit na autobusové zastávce. Tam chytím autobus v pět čtyřicet do santacruzského Mezinárodního biotechnologického centra. To je laboratoř, která se specializuje na biochemikálie jako aktivátory a inhibitory, které se používají při chemických reakcích. S nimi se dá vyrobit všechno od mýdla po pivo.

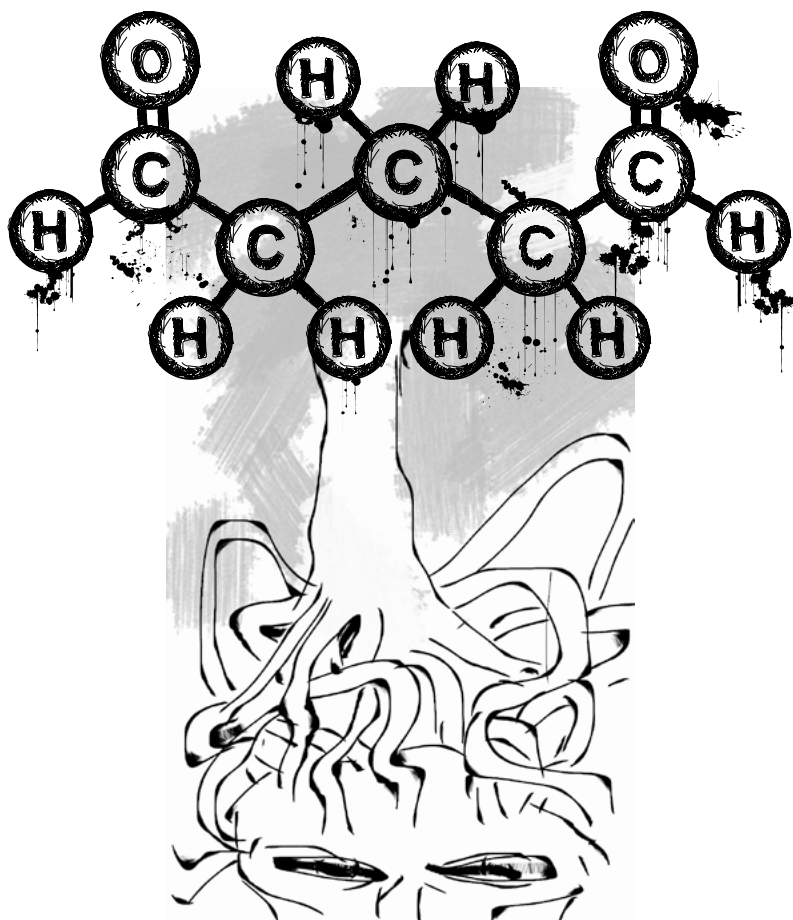
Já tu však nebyl od vymýšlení molekul. Mým úkolem bylo upgradovat servery na soukromý cloudový model, se kterým

jsem si pohrával. Lidi tam byli typičtí chemici: s kádinkami jim to šlo, se softwarem už tolik ne.

Já psal kód a oni mě krmili koblihami.

Jo, a taky mi platili. V aldehydech.

Ano, v aldehydech.

GLUTARALDEHYD

Glutaraldehyd, hodňoučký aldehyd odvedle

O aldehydech potřebujete vědět jedinou věc. Jsou to organické sloučeniny, které se dají uklohnit v laborce. Najdete je v parfémecích, šamponech, deodorantech a jině. Taký se s nimi skvěle uklízí. Proto jsem si je bral.

Každé úterý jsem se totiž taký brzy ráno vyloupł na North High a potkal se tam s panem Jawandou. Pan Jawanda je místní školník a měli jsme spolu dohodu.

Já mu nosil výběrové aldehydy a on mě o víkendech pouštěl do počítačové učebny. Oba jsme si přišli na své. Pan Jawanda si aldehydy míchal do čisticích prostředků a vyráběl tak mocné roztoky, že chodby vydržely čisté celé měsíce. Ředitel Yates si nemohl vynachválit, jak se všude všechno blýská. A já mohl krotit síly relativně nových počítačů a slušně dimenzovaného serverového systému. K tomu bych se z domova nedostal.

Pět ráno je na mě ale hodně brzo. A nebýt mého přirozeného neklidu a Tundeho zprávy, na první hodině, na fyzice s profesorem Wagnerem řečeným „Pší čumák“, bych spal jako dudek.

Když jsem přišel na střední, slyšel jsem od starších spolužáků, že Wagner je ukrutně nudný, ale říkal jsem si, že bude spíš přísný a zřejmě neví, jak studenty inspirovat. Proto taký všichni nenáviděli matematiku se „Zmuchlaným ksichtem“ Jenkinsovou. Matiku učila asi tak, jako se léčí rakovina. Byl to boj.

Ale v tomhle případě měli spolužáci pravdu.

Profesor Wagner dokázal i ty nejúžasnější fyzikální poznatky – dejme tomu z kvantové mechaniky nebo teorie chaosu – podat, jako když někdo osmaosmdesát minut předčítá slovník.

A ještě ke všemu leccos vykládal špatně.

Loni, to jsem byl v prváku, jsem ho neustále opravoval. Dost brzo jsem zjistil, že to je chyba. Nejenom že středoškolští učitelé nenávidí, když je studenti opravují. Ostatní studenti to nenávidí ještě víc. Všichni si na mě ukazovali a smáli se mi a každou chvíli mi někdo do skřínky skrz mřížku ve dvířkách nalil

Aldehydy

Koblihy

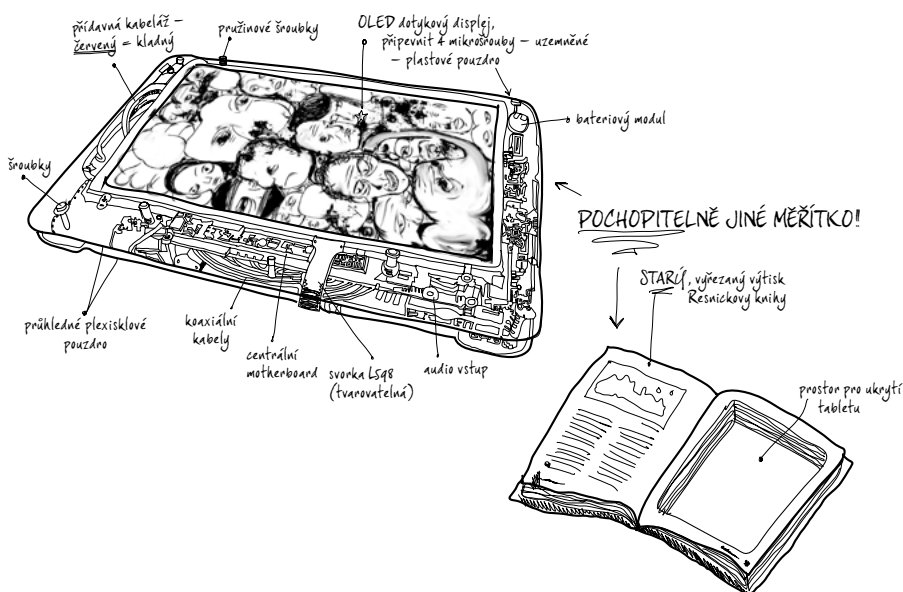
Server

limonádu. Dlouho jsem nevěděl proč, a měl jsem na to přijít mnohem dřív.

Ale jedno pozitivum tu je: profesor Wagner se konečně dostal k oscilaci a gravitaci a všichni (tedy všichni kromě mě) si se sklopenými hlavami horečně škrábali poznámky a co nejpozorněji poslouchali. Byli tak zabraní do výkladu, že si nikdo ani nevšiml, že na svém učebnicovém tabletu programuju.

Jak už jméno napovídá, je to učebnice a tablet v jednom. V mém případě jde o tablet zapuštěný do starého výtisku *Základů fyziky* od Resnicka a Hallidaye.

Dá se vyrobit za pár stovek dolarů. Stačí vzít čtyřpalcový OLED displej, bateriový modul, předformátovanou čtyřgigovou SD kartu a jakoukoli dost velkou knihu, do které se tablet schová. Pak už jenom zbastlit dohromady a voilà!

Podomácku vyrobený tablet

Stihl jsem napsat dva řádky vypečeného mikrokódu pro jazyk symbolických adres, když vtom tablet zabzučel.

Tunde byl zase online.

Naija Boi: Dostals zprávu?

KingRx: Jasně. došly ti odpovědi? Řekni mi, co se děje. Chcípám tu.

Naija Boi: Klídek, kámo. Čekám na Barevnou vlčici.

KingRx: Hm. Aspoň naznač.

Naija Boi: Změní nám to život

KingRx: To jako vážně?

Na North High jsem nikoho neměl.

Ale venku, za těmi nudnými cihlovými zdmi, to byla docela jiná písnička. Měl jsem DOUPĚ. Vždycky to vyslovím s dramatickým přídechem, jako když začíná Beethovenova Pátá.

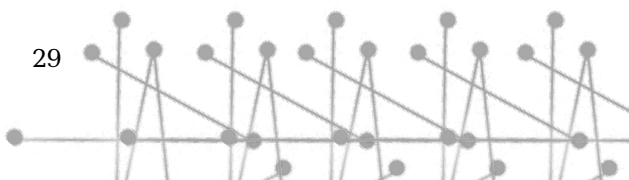
Říkáme si DOUPĚ, protože to zní skvěle a exkluzivně. Zvláště vzhledem k tomu, že jediní členové jsou Tunde, Barevná vlčice a já. Jsme nejlepší kámoši, i když jsme se nikdy nepotkali a já s Tundem ani nevíme, jak se Barevná vlčice doopravdy jmenuje.

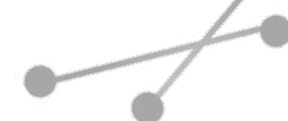
Tundemu (aka Naija Boi) je čtrnáct. Je to venkovský kluk z Nigérie, má rád hip hop a fotbal. A shodou okolností je taky inženýr samouk s tou nejfamóznější pamětí na světě.

Barevné vlčici (aka Barevná vlčice) je šestnáct. Je ze Šanghaje a patří mezi nejproslulejší (a nejtajemnější) aktivistky a blogerky. To ona nás dala dohromady. Detailů vás ušetřím, protože ona to beztak vypravuje nejlíp.

Jak jsem říkal, Tunde nemá ve zvyku přehánět. Jako každý inženýr, který za něco stojí, je superracionální. To neznamená, že je s ním nuda. Znamená to jen, že se drží faktů.

Takže jestli říkal, že nám ta věc změní život, v zásadě to znamená, že nám vážně změní život.

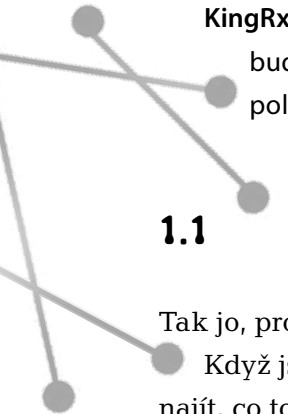

Naija Boi: Barevná vlčice bude brzo online. Můžem zatím probrat goniofotometri?

KingRx: Tak jo. Ale jakmile se logne, všechno nám řekneš a nebudeš nás napínat. Přesně za jedenáct minut končí první poločas.

1.1

Tak jo, probereme goniofotometri.

Když jsem o goniofotometru slyšel poprvé, taky jsem si musel najít, co to je.

Je to přístroj na měření světla.

Tunde se snažil vylepšit svou solární elektrárnu (vysvětlí vám to potom), ale obnášelo to dost komplikované kódování a on se dostal jen k poměrně zastaralým počítačům. Asi tak dvacet let zastaralým. Jako PC-DOS 6.3. Vytáčelo ho to doběla, ale měl kliku, protože já čirou náhodou rád trápím mozek psaním programů pro prastaré kompy. Je to něco jako překládat HTML na papyrus.

Fungovalo to jednoduše. Tunde mi poslal hromadu údajů ke zlepšovákům pro tu svou elektrárnu a taky obecnou představu o tom, jak by to mělo nakonec vypadat. Já měl přijít na to, jak to vyřešit na softwarové úrovni. V tomhle případě instaloval nové heliostaty (zrcadla, která odrážejí sluneční světlo směrem k vrcholku sběrné věže).

Naija Boi: Takže ten goniofotometr se propojí se spektorradiometrem.

KingRx: Ehm, a to je co?

Naija Boi: To je snad jasné, ne? Měří spektrální intenzitu záření slunečního světla.

KingRx: Aha, jasně. To dává smysl, Tunde. Já si to jenom nakreslím.

Naija Boi: Hahaha. Tyhle tvoje fórký.

KingRx: O čem byla řeč?

Naija Boi: O spektrální intenzitě záření –

KingRx: Jasně, jasně. Takže o svítivosti? Takhle z hlavy mě napadá
vzoreček `for(int i=1, <=2;i++)`. Dává to smysl?

Naija Boi: Jo, to je skvělý. Díky.

Znovu mi zavrtněl tablet.

Na displeji vyskočila ikonka s obličejem Barevné vlčice. V typických tmavých brýlích, s fialovou parukou a... S překvapením jsem zjistil, že má v nose piercing. Ten jsem ještě neviděl.

Barevná vlčice: Nazdar kluci. Zase koumesíte?

KingRx: Co asi jinýho?

Barevná vlčice: Tunde, dostala jsem zprávu. Co se děje?

KingRx: Leze mi s tím na nervy. Nechtěl nic říct, dokud tu nebudeš.

Barevná vlčice: Tak jsem tady.

KingRx: Vyklop to, Tunde.

Naija Boi: Chystá se soutěž. Jmenuje se Hra a do Boston Collective se sletí dvě stovky nejchytřejších lidí do osmnácti let z celého světa. Všechny náklady jsou placené. O co se hraje, to netuším.

Barevná vlčice: To zní parádně. Kdo to pořádá?

Naija Boi: Kiran Biswas.

KingRx: To si děláš srandu.

Barevná vlčice: :-O!

Kiran Biswas byl shodou okolností největší zvíře v oblasti technologie, kybernetiky, futurismu a designu. Často se mluvílo o Kultu Kirana, a vůbec to nebylo přehnané. V pouhých osmnáct-

ti letech byl nejenom generálním ředitelem OndScanu, jedné z nejmočnějších technologických firem světa, ale taky bojoval za sociální spravedlnost a byl vyhlášený rovnostář. A abych nezapomněl, byl taky vysoký, tmavý a pohledný.

Nechybělo mu nic.

Skutečnost, že pořádá soutěž pro ty nejlepší mozky, byla ohromující. Chtěl jsem se zúčastnit. Okamžitě. Nejenom proto, že to bude skvělá soutěž, ale hlavně proto, že se bude konat právě na Boston Collective, špičkové technické a technologické univerzitě.

Přišla moje chvíle.

Chvíle, na kterou jsem dva roky čekal, soutěž na jednom z mála míst, kde mají funkční kvantový počítač. Kdyby se mi tam povedlo přihlásit, dostal bych se do kampusu, rozjel bych WALK-ABOUT a našel Tea.

Žádné „kdyby“. Prostě se tam dostanu.

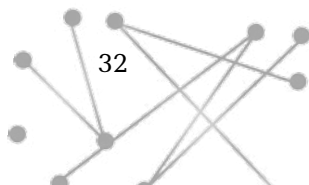
KingRx: Kde ses o tom dozvěděl?

Barevná vlčice: Tebe pozvali?

Naija Boi: Ne. Dělají s tím strašný tajnosti. Odpoledne mi přišel anonymní e-mail. Dost divná věc. Pozvánky se budou rozesílat zítra večer. Nejdřív do Afriky, po dvou hodinách do Asie a za další dvě hodiny Amerika a pak Evropa. Ale teď vám řeknu ještě něco, to budete čumět.

Zničehonic se mi před očima objevila ruka a vytrhla mi tablet. Ta ruka patřila Sethu Prattovi. Křenil se na mě úsměvem od ucha k uchu.

„Hustá věcička,“ poznamenal a obracel přitom tablet sem a tam a mačkal všechny čudlíky, které objevil. Při pohledu na něj jsem sebou chtě nechtě trhl. Každý stisk tlačítka znamenal zavřené okno, smazaný e-mail nebo potenciálně ztracený program.

„Dokážeš něco takovýho vyrobit, a přitom pořád posloucháš ty Wagnerovy kraviny. Jak to děláš?“

„Hele, vrať mi to,“ řekl jsem mu a pokoušel jsem se zůstat v klidu.

Přes svou protivnou osobnost (nebo možná právě kvůli ní) byl Seth jedním z nejoblíbenějších studentů střední školy North High. Zářil v plaveckém týmu (měl absurdně rychlý znak), chodil s Veronikou Stylesovou (měla neskutečné rty) a za posledních osm měsíců nebyla v okolí Santa Cruz party, na kterou by nebyl pozvaný.

A až doteď na mě nepromluvil ani slovo.

Dokonce ani nikdy nezavtipkoval na účet mých tenisek Nike Dunk Low Pro z druhé ruky, ani si mě nedobíral za to, že jsem o tři a půl roku mladší než on. Žádné posměšky v šatně. Žádné požadavky, abych mu vyrobil skener z papundeklu nebo mu na bundu namontoval skrytou kameru.

„Cože?“ otázel se a zašklebil se. Seth nebyl na odmítání zvyklý. Ani ho nenapadlo, že by se mi třeba nemuselo líbit, jak se mi zrovna teď vnutil do života.

„Koukej mi to vrátit,“ řekl jsem. „Okamžitě.“

Uchechl se a přimhouřil oči.

„Ty si myslíš, že jsi něco lepšího než já, vid’?“

Skvělý. A je to tady.

„Poslyš, Sethe, vrátíš mi to, prosím tě?“

Předstíral, že mu můj tablet upadl. „Jejda!“

Pak to udělal ještě jednou a já už už vyletěl ze židle a vyrval mu ho z rukou, ale věděl jsem, že jestli ztropím scénu, bude zle. Rozhodně jsem na sebe nepotřeboval poutat pozornost. Krom toho jsem viděl, jak Seth před pár týdnů zmasil Toma Mendeze. Radši si nebudu moc vyskakovat.

„No jo, ale co kdyby mi fakt upadl?“ nadhodil. „Co bys dělal?“

„Dost by mi to vadilo.“

„Dost by mi to vadilo,“ zopakoval posměšně. „Nenasral by ses? Nedal bys mi po hubě?“

„Co ti na to mám říct, Sethe?“

„Víš,“ začal, „přesně z tohoto důvodu lidi, jako jsem já, řídí svět a lidi, jako jsi ty, pro ně pracujou. Ty si myslíš, kdovíjaká bedna nejsi, když vyrábíš tablety zabudovaný v knížce, jako kdyby někdo něco takovýho chtěl, a ve škole se akorát flákáš. Jenže mozek je ti k ničemu, když nemáš pořádnou páteř.“

Jeho pěst vystřelila a zarazila se mi těsně před obličejem. Čekal, že se leknu a ucuknu. Jenže já ne. Ani jsem se nehnul a on nechal pěst těsně přede mnou, tak blízko, že jsem rozeznal titěrná písmenka na jeho prstenu.

„Jsi přesně jako ten tvůj brácha, Huerto. Taký pes, co jen štěká a nekouše. Ještě ho nenašli, co? Dívali jste se už v Mexiku?“

To mi stačilo.

Vyskočil jsem, pěsti podvědomě zafaté.

Celé tělo jsem měl našponované a mhouřil jsem oči.

Nejradši bych převrhl stůl a rozdrtil ho na subatomární částice, ale...

„Hele, kámo, uklidni se.“ Seth se zazubil. „Jen si dělám srandu. No tak. Vypadáš, že bys mě nejradši zabil. Teď vážně...“

Profesor Wagner si odkašlal.

Zíral jsem na Setha, dokud mi tablet nehodil zpátky na lavici, bohužel z takové výšky, že displej v rohu praskl. Pořád jsem zuřil, ale jen jsem si povzdychl a nechal to být.

Návštěva v ředitelně a telefonát k nám domů? Za to by nestál ani Sethův zlomený nos. Zvedl jsem oči a zjistil jsem, že celá třída se dívá na mě.

„Všechno v pořádku, pane Huerto?“ zeptal se Wagner.

„Ano, prosím,“ odpověděl jsem se zafatými zuby. „Naprosto.“

2. TUNDE

6 DNÍ, 7 HODIN A 32 MINUT DO HODINY H

Naija Boi: Rexi? Haló haló?

Svět je teď prý propojený víc než kdy dřív. Prý je víc mobilních telefonů než lidí na planetě. A prý můžu bez problémů komunikovat se svým nejlepším kamarádem, i když je sedm tisíc osm set padesát dva mil daleko. Jenže nic z toho neplatí, když člověk nemá dobře odizolované tranzistory.

Tak to ve vesmíru chodí.

Má konverzace s Rexem a Barevnou vlčicí se přerušila v tu nejnevhodnější dobu, zrovna když jsem jim chtěl sdělit tu nejzajímavější zprávu. Věděl jsem, že bude těžké, dost možná nemožné se znovu připojit, ale za zkoušku člověk nic nedá.

Bohužel k tranzistoru, který byl podle mě vadný, se nedalo dostat. Nacházel se dvanáct metrů nad zemí, na vrcholku solární věže Okeke kousek za vesnicí. Musel jsem tam vylézt!

S baterkou v zubech jsem vyšplhal na věž a prozkoumal škody. Jak jsem předpokládal, tranzistor byl na uhel. Pochopitelně za to mohlo přepětí a já naštěstí odpoledne na šrotišti viděl ideální náhradní komponent.

Takže jsem musel zase dolů a vyhrabat ho.

Naštěstí to netrvalo tak dlouho, protože jsem svůj kus šrotiště celý týden přerovnával. Ano, svůj kus. S mou pomocí se majitel

Solar Power

10 - Fo

5 -

$$\frac{V_{eff}}{(10^{36} \text{ GeV}^4)}$$

$$= M c^2$$

šrotiště, nějaký Samkon Malu, mohl dívat na reprízy *Storylandu* a *I Need to Know*, takže mě nechal přerovnávat šrot nebo čas od času nějaký nález použít.

To šrotiště bylo takřka můj druhý domov.

Sem jsem chodíval přemýšlet a odpočívat.

Jestli jste nikdy celé odpoledne neseseděli pod palmou a jasnou oblohou a nemontovali čtyřtákní motocyklový motor, nevíte, o jak ukrutné potěšení přicházíte.

Už jsem slyšel, že tohle pomýšlení každého neláká.

Netuším proč.

Byl jednou jeden Angličan a ten přijel k nám do vesnice a moje výrobky na něj ohromně zapůsobily. Řekl mi, že bych se jednou měl přihlásit na univerzitu v Anglii a vystudovat inženýrskou mechaniku. Zeptal jsem se ho, jak na to, a on odpověděl: „Můžeš se přihlásit po internetu.“

To vzbudilo salvu smíchu.

Naštěstí jsem kvůli studiu nemusel až do Anglie. Všude kolem sebe jsem měl projekty, které vyžadovaly mou péči. V celé zemi byly problémy, které bylo třeba vyřešit. *Katakata dey everywhere for Naija*. A na každém novém projektu, do něhož jsem se pustil, jsem se něco naučil.

Včetně toho, jak postavit věž solární elektrárny.

Ano, navrhl jsem ji sám.

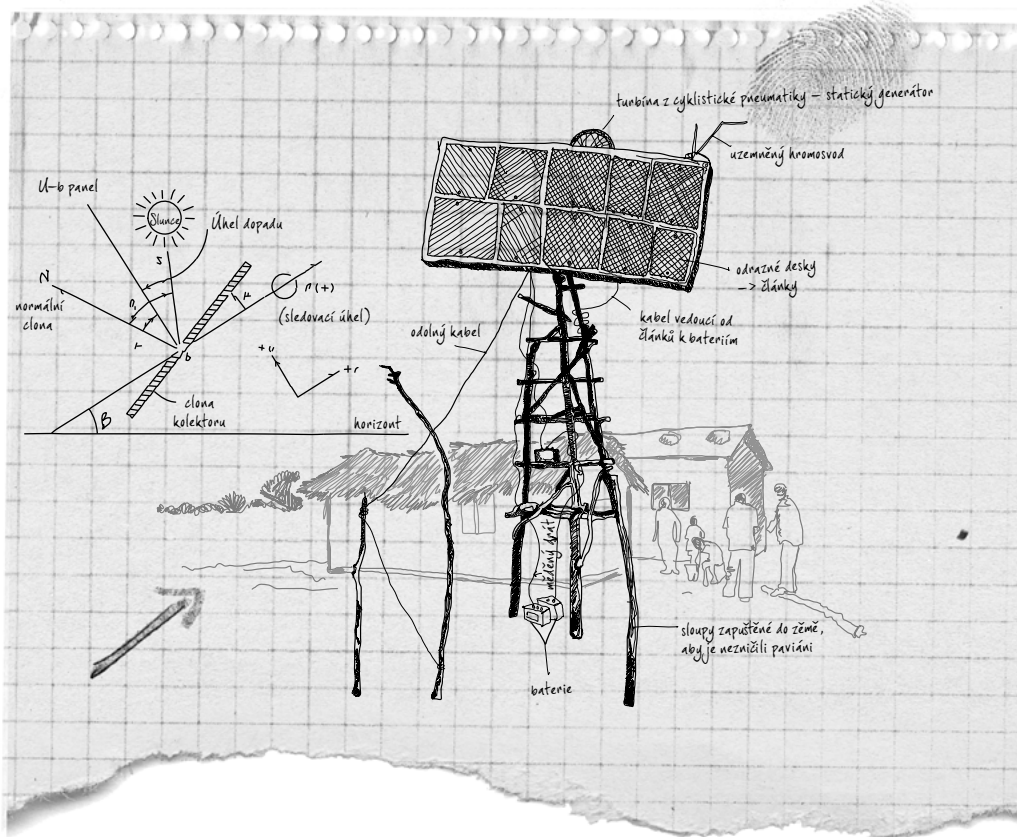
Její myšlenka je jednoduchá: Po zemi kolem věže jsou rozmístěna zrcadla nasměrovaná tak, že sluneční paprsky dopadají přímo na věž. Tam jsem nainstaloval nádrž s vodou, která se sem čerpá dva kilometry z nejbližší řeky. Sluneční paprsky mají takovou sílu, že se voda odpařuje a vzniklá pára roztáčí turbínu.

Elektrárnu jsem postavil před rokem s pomocí pár kamarádů z Lagosu. Jsou to skvělí kamarádi! Dva měsíce nám trvalo, než jsme správně nasměrovali zrcadla, a já jim mohl za odměnu dát jen *gizdodo*, ale oni si ani trochu nestěžovali.

Two

Věž jsem pojmenoval Okeke po té slavné nigerijské vědkyni Francisce Okeke. Byla mi velkou inspirací a vážil jsem si jí stejně jako Tupaca Shakura, Nikoly Tesly, Wolfganga Amadea Mozarta nebo Percyho Juliana.

Tady je schéma stavby:

Solární elektrárna Okeke, postavil Tunde Oni, 14 let, z vesnice Akika

Věž byla vyrobena z průmyslové oceli, kterou jsem našel na vojenském šrotišti dva kilometry od vesnice Akika. Ocel se tu válela na přímém slunci už léta, ale byla pořád silná.

Stále dey kampke.

2 → IMAGE 37

2 Km

Okeke sice nebyla nejrafinovanější heliostatická solární elektrárna na světě, ale zásobovala naši vesnici dostatečným množstvím energie, takže tu v noci mohlo svítit několik velkých lamp a vodu jsme dodávali čerpadlem. Světla nás chránila před leopardy a hyenami. Hyeny jsou často mnohem nebezpečnější než leopardi.

Tohle všechno vám nevykládám proto, že bych se chtěl vyta-
hovat. Nepotřebuju, aby mi staršinové připnuli na prsa metál. Přístroje, které jsem postavil, byly pro dobro mé rodiny a mých sousedů. Vyprávím vám o nich, protože zvěsti o mé práci se rychle rozkřikly.

„V Akice bydlí kluk, co dovede postavit různé stroje,“ sdělovali si lidé navzájem. „Jaké si jen řeknete. Vypravte se za ním. Zeptejte se ho sami.“

A taky že ano. S prosbou o pomoc za mnou přicházelo mnoho lidí.

Lidi jsou zvyklí si o takových věcech říkat a mně to nevadí. Jsem hrdý.

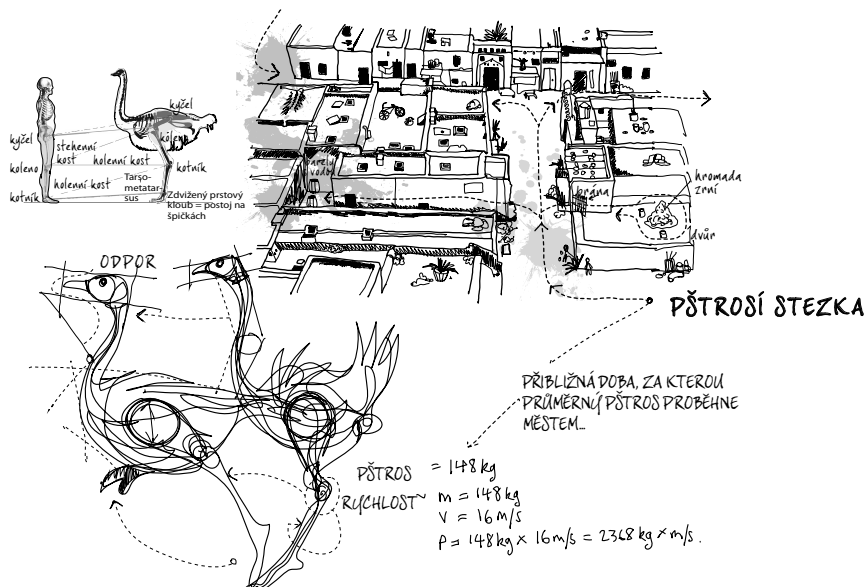
Proto mě nepřekvapilo, když do Akiky zamířila karavana vozidel. Překvapilo mě však, že to byla vozidla vojenská a muži stojící v džípech byli vyzbrojeni kulomety a tvářili se smrtelně vážně.

Bylo mi jasné, že naši vesnici čekají potíže.

2.1

Před lety Akika sousedila s vesnicí Tanko.

Z fíkusu u nás za domem jsem dalekohledem dohlédl až do ní a bavilo mě pozorovat farmáře ženoucí hejna pštrosů (nebo se jim říká stáda?) po prašných polích.

Vzorec pohybu platný pro chovného

pštrosa dvoupřstého

Jednou ráno jsem si takhle vylezl na své oblíbené místo mezi rozložitými listy a s hrůzou jsem zjistil, že Tanko je pryč. Někdo ji vymazal z povrchu země, nezbyl z ní ani jediný dům. V noci se sem vkradli ozbrojenci ze severu a srovnali vesnici se zčernalou zemí. Všechny obyvatele rozprášili ve větru. Neušetřili ani pštrosy a my ještě několik týdnů nacházeli spálená pera.

Slézal jsem z věže a hlavou se mi honily myšlenky na Tanko. Co nejrychleji jsem utíkal do vesnice, kde už vojenská karavana mezitím zastavila.

Uprostřed toho konvoje stála limuzína.

Z uhlazeného černého auta vystoupil mohutný muž v tmavém obleku ověšeném metály a stužkami. Přestože byla noc, na nose měl pilotky. Z džípů vyskákala desítka vojáků se samopaly a utvořili kolem něj ochranný kruh.

Ten muž byl generál David Iyabo.

Nestydím se říct, že mě děsil.

Generál si z obleku oprášil pár smítek, pošoupl si brýle, přikročil ke starostovi Muhammadu Diyaovi a mocně mu potřásl rukou.

„Vítejte v Akice, pane generále,“ pronesl starosta.

Generál Iyabo neodpověděl a místo toho se s úsměškem rozhlížel po naší krásné vesnici. Je pravda, že má rodina a mí sousedi žijí v chatrčích z bláta a došků. Jen ti nejbohatší bydlí v domech z betonu a plechu. Jsme zemědělci, lovci a pastevcí. Krom toho, co jsem sám schopen postavit, nemáme nic. Ledničky, televize ani telefony. Spíme na rákosových rohožích, které vyrábí náš nejšikovnější řemeslník Muktar. (Ty rohože jsou mnohem pohodlnější, než si myslíte.) Když si generál prohlédl celou vesnici, ukázal na solární elektrárnu Okeke.

„Kdo to postavil?“

Zvedl jsem ruku a vystoupil. „To jsem byl já.“

Generál Iyabo se zasmál a všichni jeho muži s ním.

„A jak se jmenuješ?“

„Tunde Oni.“

„Ty jsi Tunde?“ Generál se vesničanům pátravě díval do tváří. Ověřil si, že nelžu.

„Takže je pravda, co se říká,“ pronesl generál. „Vážně jsi ten mladý inženýr. Za hranicemi téhle zavšivené vesnice jsi

Angle of incidence

dobře známý. Měl by ses přestěhovat blíž k městu. Tady je to pro tvůj mozek moc malé. Všechno tu směřuje... nazpátek, ne dopředu."

Přestože naše vesnice leží jen několik dní cesty pěšky od velkého města Lagos, je to, jako kdyby byla na odvrácené straně měsíce.

I na serious village person oh!

Ačkoli u nás lišky dávají dobrou noc, Akika pro mě moc znamená. Mám tu celou rodinu: matku, otce, strýce, tetu a prarodiče. A mám tu taky širší rodinu: své lidi. Generálova slova mi tedy pochopitelně zanechala v ústech ošklivou pachuť. Ale zdržel jsem se reakce. Generál Iyabo je člověk, se kterým není radno se přít. Své slovní bitvy si rád řídí sám.

Je třeba říct, že generál byl metály ověšený voják, prohnáný a schopný promýšlet několik tahů před protivníky. Na kontě měl četná vítězství nad povstaleckými frakcemi, vzbouřeneckými silami a mezinárodními teroristy. Jeho dlouhodobá bitva s nohledy Ozbrojené fronty nigerijské delty byla po celé zemi legendární. Jenže tenhle člověk měl ještě docela jinou stránku. V novinách se o tom nepsalo a většina občanů nic netušila, ale Iyabo byl taky jedním z nejúspěšnějších zlodějů v dějinách. Me *I no dey braga*.

„And how you dey, Tunde?“ zeptal se mě.

„Man body day inside cloth.“

„Víš, kdo jsem?“

„Ano,“ přitakal jsem.

„Sice jsem tu nikdy nebyl, přesto tu vládnu. Rozumíš mi?“

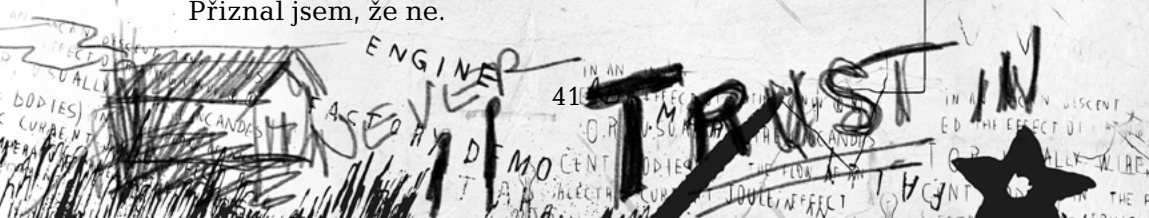
„Ano.“

Nato generál Iyabo ukázal na solární elektrárnu Okeke. „Jsi na ni asi hodně pyšný, že? Řekni mi, vyprávěl ti někdo někdy o dvou kohoutech na jednom dvoře?“

Přiznal jsem, že ne.

what is he looking for?

dimension

END.

„Je to stará, prostá historka. Byli jednou dva kohouti na jednom dvoře a ti se poprali. Po dlouhé rvačce se zostuzený poražený kohout utekl schovat za stodolu. Vítěz byl na sebe nesmírně pyšný, a tak vylétl na střechu stodoly a z plných plic zakokřhal. Toho si všiml orel, který náhodou prolétal nad ním. Vrhł se střemhlav dolů a odnesl kohouta vstříc jisté smrti.“ Generál Iyabo se odmlčel a nechal ten příběh doznít. Pak teprve pokračoval. „Víš, proč ti to vyprávím?“

Zavrtěl jsem hlavou.

Znovu ukázal na elektrárnu. „Měl bys své mistrovství předvádět opatrně, Tunde. Mohl bys přilákat orla.“

Otrásl jsem se a on sáhl do kapsy saka a vytáhl již otevřenou malou obálku a podal mi ji. Pohlédl jsem na rodiče. Byli stejně zmatení a vyplašení jako já, posunkem mě však pobídli, abych nahlédl dovnitř.

V obálce byla pozvánka na Hru.

„Víš, co to je?“ zeptal se mě generál.

„Ano,“ odpověděl jsem. Ale pořád jsem měl pocit, že sním.

Slyšel jsem, že pozvánky se budou rozesílat zítra. Tohle jsem rozhodně nečekal.“

„Zníš skoro zklamaně, Tunde.“

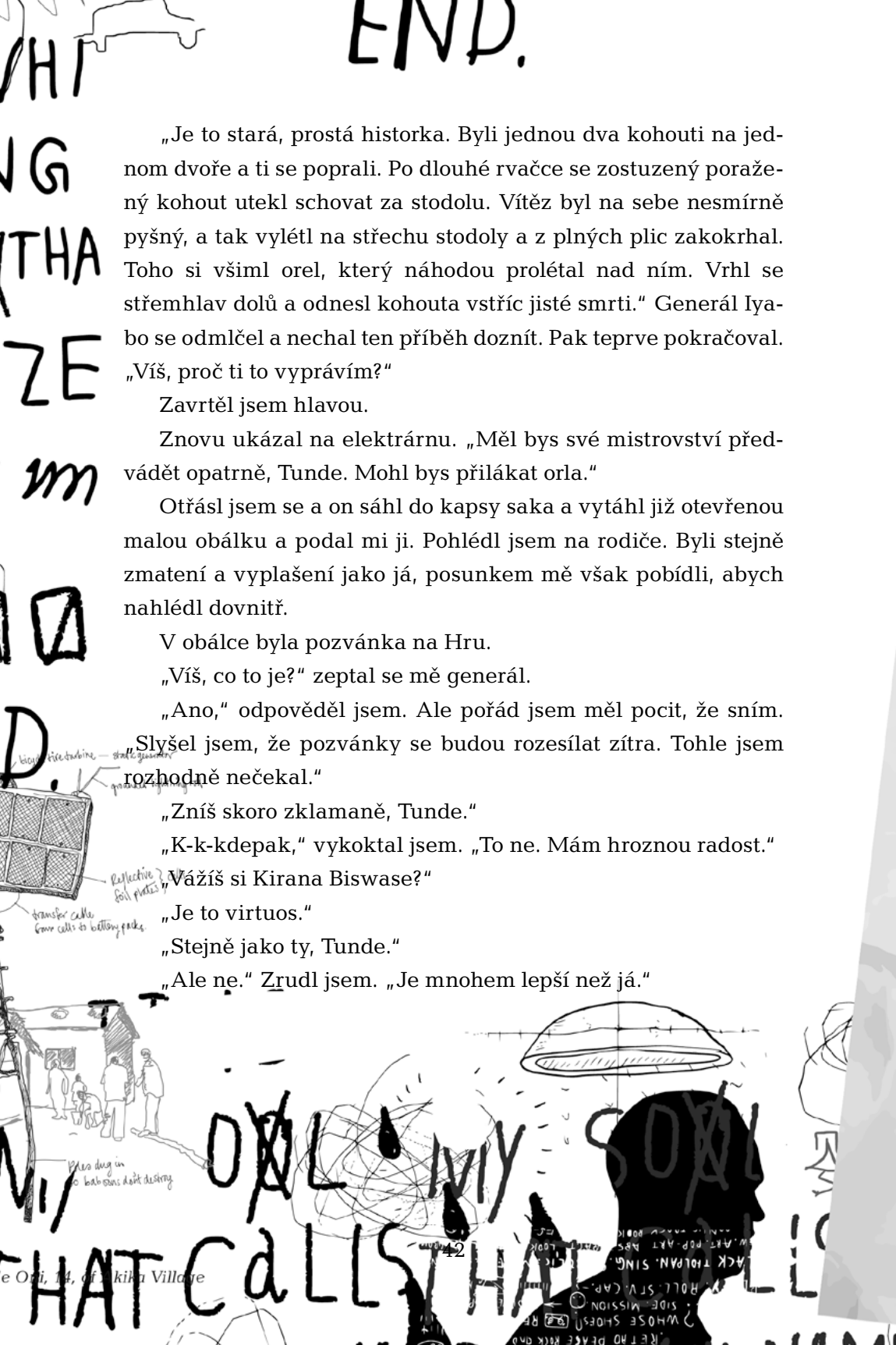
„K-k-kdepak,“ vykoktal jsem. „To ne. Mám hroznou radost.“

„Vážíš si Kirana Biswase?“

„Je to virtuos.“

„Stejně jako ty, Tunde.“

„Ale ne.“ Zrudl jsem. „Je mnohem lepší než já.“

ONDSCAN

Zdravíčko, Tunde,

tímto vás zvou k účasti ve Hře.

Tři dny a tři noci budou dvě stovky nejlepších mozků světa mladších osmnácti let řešit dva úkoly, které jsem sám vymyslel. Ti, kteří úspěšně splní první úkol, se utkají v druhém, který se jmenuje hodina H.

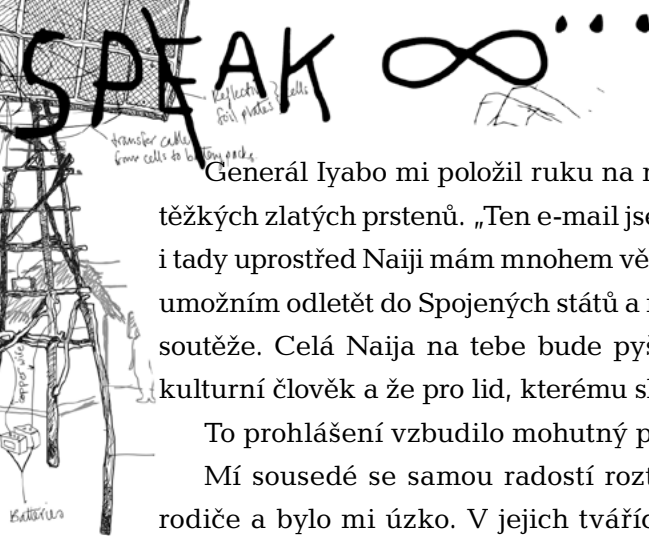
Vítězové obdrží prostředky (finanční, technické a další), aby si mohli kdekoli na světě zřídit a provozovat prvotřídní výzkumnou laboratoř.

K pozvánce přikládám letenku a instrukce k dopravě do kampusu univerzity Boston Collective. Pokud pozvání přijímáte, nastupte do letadla. Veškeré výdaje jsou hrazeny. Hra je víc než soutěž. Je to životní příležitost, a ještě něco navíc. Hra změní svět.

S přípravou si nedělejte starosti. Jestliže jste byl vybrán, už teď jste připraven.

Srdečně

Kiran Biswas
generální ředitel společnosti OndScan

Generál Iyabo mi položil ruku na rameno. Měl na ní množství těžkých zlatých prstenů. „Ten e-mail jsem ti poslal já. Uvědom si, že i tady uprostřed Naiji mám mnohem větší vliv než prezident. To já ti umožním odletět do Spojených států a mým jménem se zúčastnit té soutěže. Celá Naija na tebe bude pyšná. Ukážeš světu, že jsem kulturní člověk a že pro lid, kterému sloužím, chci jen to nejlepší.“

To prohlášení vzbudilo mohutný potlesk a jásot.

Mí sousedé se samou radostí roztančili. Ale já se ohlédl na rodiče a bylo mi úzko. V jejich tvářích jsem viděl obavy. Nikdy jsem nebyl dál než v sousední vesnici. Bude to největší cesta mého života.

Generál Iyabo mě vzal kolem ramen.

Bylo mi, jako by mě lev popadl za šíji do tlamy.

„Pojď,“ pobídl mě. „Ukaž mi, co jsi to tu postavil.“

2.2

Dovedl jsem ho k věži solární elektrárny a vysvětlil mu, jak funguje a jak jsem ji postavil.

„A to všechno ze šrotu?“ zeptal se.

„Z recyklovaných materiálů,“ odpověděl jsem.

Slovo šrot nemám rád. Má v sobě významový odstín neúčelnosti a já zjistil, že nic není samo o sobě k ničemu. Jde jen o to, aby člověk každé věci našel správný čas, místo a funkci.

Podle mě všechny věci čekají na proměnu v něco jiného.

„Máš svou zemi rád, Tunde?“ zeptal se mě generál Iyabo.

„A svou vesnici? Svou rodinu?“

„Moc,“ odpověděl jsem.

„To je dobře. Chci tobě i tvé vesnici pomoci. Asi by tě to ani nenapadlo, když ses ráno probudil, ale tvůj život se změnil. Chci tebe i tvůj lid ochránit.“

DOVX BEING

„Před tím velkým zlým světem.“

Generál Iyabo si sundal brýle a jasnýma tmavýma očima se na mě zahleděl. „A žádám za to jen malou laskavost. Rád bych, aby sis promyslel jeden můj projekt. Podléhá nejprísnějšímu vojenskému utajení. Dostal jsem do rukou moc, protože naši zemi zaručuji bezpečí. Lidé se díky mně nemají čeho bát.“